

Скоро, обаче, турските шпиони усѣтили какво става въ кафенето и по заповѣдъ на Сливенския каимаканинъ то било затворено безъ обяснения. Съзаклетниците се сплашили; съмнили се да не би да има предателство. Скоро се видѣло, че нѣма нищо подобно. Полицията помислила, че съ затварянето на кафенето, всичко се турило въ редъ и не отишла по-далечъ въ преследванията си. Навѣрно, тя имала само подозрения, безъ ясни указания. Съзаклетниците започнали отново да се събиратъ тукъ-тамъ, по ханища, въ нѣкои дюкяни и пр., само че правили това по-предпазливо, за да не будятъ подозрения въ властѣта. Често нарежданията се предавали отъ човѣкъ на човѣкъ. Въ чаталището вече не могли да се събиратъ. Колкото повече расли агитациитъ и приготвленията, толкова и настроянието ставало по-нервно, по-тревожно. По въздуха се носила миризмата на барутъ, на революция, това чувствували и българи, и турци, и наеженостѣта у последнитъ разстѣла.

А въ Сливенъ имало голѣми турски махали съ фанатично и въоръжено население. Градътъ билъ воененъ центъръ съ значителна турска пехота и конница. По Ст. Заимовъ, въ Сливенъ квартирували 1 батальонъ турска пехота и 1 ескадронъ кавалерия*). Освенъ въ казармитъ, войска имало поставена и по нѣкои ханища. Часть отъ войниците работили въ държавната шаечна фабрика. Турцитъ били готови всѣки мигъ да нахълтатъ въ българскитъ махали и да ударятъ на палежъ и убийства. Виднитъ сливенски съзаклетници били известни вече като подозрителни лица и полицията често правила обиски по домоветъ имъ. Нѣкои младежи избѣгали временно или за винаги въ Балкана при организираната чета. Последната имала заповѣдъ да не предприема никаква акция до ре-

*) Ст. Заимовъ "Етюди".